

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: Ch. S., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), trvale bytem X, v době pobytu v ČR: X,
zastoupená: JUDr. Jiří Matzner, Ph.D. LL.M., advokát, se sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí ČR, Vízový odbor, se sídlem Hradčanské nám. 5, 118 00 Praha 1,

za účasti
**osoby zúčastněné
na řízení:**

J. D., narozený X, bytem X,

v řízení o žalobě ze dne 1.11.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2022 č.j. 307369-2/2022-VO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. **Včasnou žalobou ze dne 1.11.2023** téhož dne doručenou soudu prostřednictvím datové schránky se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2022 č.j. 307369-2/2022-VO, jehož kopie byla připojena, jímž byla posouzena její žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v souladu s § 180e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), o které žalovaný rozhodl, tak, že: „*Rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Bangkoku (dále jen ZÚ Bangkok) ze dne 1.9.2022 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. BANG 2022 05 12 0003, podané dne 12.5.2022 výše uvedenou žadatelkou je v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).*“
2. **V žalobě** žalobkyně mimo jiné uvedla, že byla na svých právech zkrácena napadeným rozhodnutím přímo, tak i v důsledku porušení jejích práv žalovaným, a také jeho postupem, a to takovým způsobem, že takové zkrácení jejích práv mělo za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí. Žalobkyně předně namítala nesprávnost a nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, kdy je přesvědčena, že druhé zamítnutí není v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. b) vízového kodexu. Žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí pak tvrdí, že o partnerském vztahu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců panují pochybnosti, kdy žalobkyně trvalost partnerského vztahu se svým partnerem dostatečně neprokázala.
Dále uvedla, že žalovaný nehodnotí komplexně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, tedy je nehodnotí jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu a pouze účelově vybírá některé rádobry skutečnosti, jež měly vyplynout z dokazování, kdy přitom zcela ignoruje ostatní důkazní prostředky. V případě prohlášení žalobkyně a jejího partnera například žalovaný zcela úmyslně ignoruje některá jejich vyjádření učiněná při pohovorech. Žalovaný tak čistě účelově dospívá k závěrům, ke kterým dospět chce, aniž by skutečně postupoval tak, jak jako správní orgán postupovat má, tedy aniž by skutečně nestranně hodnotil důkazy a přitom z důkazních prostředků činí absurdní závěry, jež jsou v rozporu se skutkovým stavem. K tomu dochází, když žalovaný některé důkazní prostředky a důkazy úmyslně ignoruje, jiné důkazy nehodnotí nestranně a komplexně. Zcela určitě pak nehodnotí důkazy v jejich souhrnu. Uvedeným přístupem tak žalovaný postupuje nezákonně, a to nejen v rozporu s konkrétní právní normou, nýbrž postupuje zcela svévolně, tedy v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávní pretenzí. Ani skutečnost, že na udělení krátkodobého víza, o které žalobkyně žádala, není právní nárok, neznamená a nesmí znamenat, že žalovaný či jiný správní orgán příslušný v obdobných věcech, může k žádostem o víza přistupovat svévolně a libovolně. Namítala, že právě tak žalovaný (a před ním zastupitelský úřad) k její žádosti přistupuje. V řízení vedeném o její žádosti dle ní žalovaný provedl extrémní nesoulad právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními. Žalobkyně je tak přesvědčena, že sama předložila veškeré podklady, které po ní lze důvodně požadovat. Zastupitelskému úřadu vyšla maximálně vstřícnost, kdy před ním absolvovala dvakrát pohovor a její přítel pak absolvoval pohovor sám v České republice (dále jen ČR).
Žalovaný dále při posuzování existence trvalého partnerského vztahu partnerů stanovuje kritéria, která nemají oporu v žádném účinném právním předpise, a opakovaně argumentuje, že žalobkyně a její partner nemají společnou domácnost, respektive tuto měli

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pouze po dobu cca 6 měsíců. Společná domácnost však není dle účinné právní úpravy zákonným znakem pro to, aby mohl být cizinec shledán rodinným příslušníkem občana dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalovaného společnou domácností tak nemá oporu v platném a účinném znění zákona o pobytu cizinců, a to ani v rámci ustanovení § 15a, nýbrž ani při komplexním posouzení právní úpravy a dalších změn zavedených novelou provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. Veškerá argumentace žalovaného sdílením společné domácnosti je tak zcela lichá a bezpředmětná. Žalovaný tedy postupoval v rozporu se zákonem, když předmětnou žádost takovým kritériem posuzoval a zcela v rozporu se zákonem rozhodl za období téměř čtyř let vztahu posuzovat cca 6 měsíců, po jejichž dobu byla žalobkyně na území ČR. Dlouhodobost (trvalost) vztahu přitom žalobkyně a její partner doložili i vzájemnou komunikací z průběhu let. Představili společné plány do budoucna, které však žalovaný zcela bez jakéhokoliv důvodu označuje za účelové. Za další nezákonný požadavek žalovaného žalobkyně považuje jeho tvrzení, že trvalý partnerský vztah má být postaven na roveň manželství (str. 2, část II. odst. 4 rozhodnutí). Neexistuje právní předpis, který by trvalý partnerský vztah stavěl na roveň manželství a ze strany žalovaného se tak jedná o nezákonné kritérium. Za zcela bizarní považuje žalobkyně styl, jakým se jí žalovaný (a před ním zastupitelský úřad) snažil do manželství navést. Žalovaný tak činí i v rámci svého rozhodnutí, kdy jí mezi řádky sděluje, že neuzavře-li žalobkyně manželství, krátkodobé vízum nezíská.

Žalobkyně dále reagovala na argumentaci žalovaného učiněnou v části jeho rozhodnutí označenou jako Zapáté, kterou se žalovaný vypořádal s jejími argumenty ohledně skutečnosti, že jí zastupitelským úřadem nikdy nebyly sděleny žádné důvody, proč je její žádost zamítána, proto žalobkyně vnímá první zamítnutí i druhé zamítnutí jako nepřezkoumatelné. S argumentací žalobkyně se žalovaný vypořádal konstatováním, že na vízum není právní nárok, i tvrzením, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen EU) a odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.10.2021, č. j. 14 A 96/2021-37, z něhož cituje. Předně žalobkyně předepisuje, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.10.2021, č. j. 14 A 96/2021-37 není veřejně přístupný. Argumentace aplikovaná žalovaným, pokud by měla být shledána jako validní, fakticky omezuje práva rodinných příslušníků občanů EU, neboť touto argumentací žalovaný předvídá bezvadnost svého rozhodování. Jinak řečeno dospívá k názoru, že pokud žalovaný osobu neoznačil za rodinného příslušníka občana EU, pak osoba rodinným příslušníkem občana EU není. Tedy rodinné příslušníky občanů EU vnímá čistě formálně, nikoliv materiálně. Takový postup vnímá žalobkyně jako diskriminační a nezákonný, neboť je v rozporu s vízovým kodexem a dále pak se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen **Směrnice**). Rozpor se Směrnicí žalobkyně vnímá v porušení čl. 3 Směrnice. Po celou dobu ode dne podání žádosti tak jak žalovaný, tak zastupitelský úřad postupovali vůči žalobkyni nezákonným způsobem. Je pravdou, že osoby, které žádají o krátkodobé vízum za jiným účelem, než jako rodinní příslušníci občanů EU nemají právo na další odůvodnění. To však neplatí v případě osob, které jako rodinní příslušníci občanů EU žádají. V tomto ohledu žalobkyně odkázala na Rozhodnutí Komise ze dne 19.3.2010, kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech (dále jen **Příručka**), a to konkrétně na část III. Příručky, jež se týká oznámení a odůvodnění zamítavého

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí.

K nezbytnosti odůvodnění za účelem poskytnutí možnosti účinné obrany se opakovaně v minulosti vyjadřoval Soudní dvůr Evropské Unie, který v rozsudcích 36/75 Rutili a T-47/03 Sison jednoznačně dospěl k závěru, že odůvodnění je integrální a nezbytnou součástí rozhodnutí. Zastupitelský úřad pak postupoval zcela v rozporu s ustálenou judikaturou vysokých soudů ČR, zejména pak s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS). K tomu žalobkyně odkázala především na rozsudek NSS sp. zn. 5 Ans 5/2011-221.

K závěrům o užívání překladče mezi partnery žalobkyně uvedla, že s partnerem J. D. společně žijí v jednadvacátém století, tedy v případě, kdy narazí na nějaký problém v komunikaci, užívají ke komunikaci též moderní technologie, jako je překladáč. Žalobkyně též uvedla, že se již dva roky učí český jazyk. Také rozporovala závěry žalovaného týkající se výpovědi její a jejího partnera. Žalovaný shledal zásadní rozpor ve skutečnosti, že partner žalobkyně uvedl, že žalobkyně má v Thajsku pronajatý byt, ačkoliv ona uvedla, že má byt koupený. K tomu uvedla, že skutečnost, zda bydlí ve vlastním či pronajatém bytě, nepovažuje za nikterak zásadní, když naopak bylo prokázáno, že její partner zná jiné detaily o jejím životě, které by asi jen stěží věděl, pokud by nebyl jejím partnerem.

Nezákonnost rozhodnutí spatřuje žalobkyně především v porušení téměř všech základních zásad správního řízení. Konkrétně pak v porušení základních zásad uvedených v ustanoveních § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), § 3, § 4, § 6 správního řádu a stejně tak v rozporu s ustanovením § 7 správního řádu. Dále nezákonnost spatřuje v porušení základních zásad dokazování obecně, které žalovaný nijak nereflektoval a k hodnocení důkazů přistoupil nahodile, pravděpodobně při stanovení cíle žádost zamítnout a až následně hledat cesty, jak zamítnutí odůvodnit. Rozhodnutí bylo též vydáno v rozporu s přímo použitelnými právními předpisy EU, a to konkrétně v rozporu se Směrnicí a vízovým kodexem. Konkrétní rozpor žalobkyně spatřuje v porušení článku 3 Směrnice a čl. 39 vízového kodexu, kdy toto porušení spočívá ve skutečnosti, že žalovaný s žalobkyní nejedná zdvořile, když ji bez důkazů osočuje z účelového jednání ve snaze získání pobytu, ačkoliv žalobkyně od samého počátku jednala s žalovaným (a zastupitelským úřadem) transparentně, pravdivě a ve snaze jim vyjít maximálně vstříc. Svým přístupem žalovaný nerespektuje plně lidskou důstojnost žalobkyně. Žalobkyně pak dále namítala nezákonnost spočívající v porušení jejího práva dle článku 32 odst. 3 vízového kodexu, dle něhož má mít právo na odvolání. Toto právo žalobkyně však bylo porušeno, když její žádost o nové posouzení nebyla fakticky materiálně přezkoumána a žalovaný její žádost pouze formálně vyřídil - zamítl, aniž by druhé zamítnutí podrobil jakémukoliv přezkumu. Nadto se žalobkyně dovolávala čl. 10 odst. 1 a odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na závěr žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, požadovala i náhradu nákladů.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.10.2022 č.j. 307369-2/2022-VO**, jímž byla posouzena žádost žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v souladu s § 180e odst. 2 zákona pobytu cizinců, bylo rozhodnuto tak, že: *„Rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Bangkoku (dále jen „ZÚ Bangkok“) ze dne 1.9.2022 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. BANG 2022 05 12 0003, podané dne 12.5.2022 výše*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uvedenou žadatelkou je v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).“

Z odvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 12.5.2022 podala na ZÚ Bangkok žalobkyně žádost o krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU k více vstupům na období od 26.5.2022 do 21.8.2022. ZÚ Bangkok v souladu s § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců posuzoval žádost jako standardní, tedy, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně tvrzené trvalého partnerského vztahu. Žádost zamítl dne 2.8.2022 ZÚ Bangkok z důvodu, že existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně prokázání toho, že má s občanem ČR řádně doložený trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 6.9.2022 byla na ZÚ Bangkok doručena žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podaná v souladu s § 18oe odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ten ji následně postoupil žalovanému.

Žalovaný shledal, že v případě žádosti o vízum z titulu trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců však ve věci panují pochybnosti, kdy žalobkyně trvalost partnerského vztahu se svým partnerem dostatečně neprokázala, a to z následujících důvodů. Žalobkyně se svým partnerem neprokázali trvalost jejich partnerského vztahu, který je staven na roveň manželství. Není tedy rodinným příslušníkem občana EU/ČR. Celkem strávila žalobkyně v ČR 6 měsíců. Toto však nelze považovat za dlouhodobý vztah. Žalobkyně vypověděla, že ve vztahu byli po její první návštěvě, tedy od ledna 2019. Dlouhodobost vztahu, resp. trvalost partnerského vztahu lze na základě unijní praxe členských států shledat až po vedení společné domácnosti po dobu minimálně jednoho kalendářního roku, jedná se však o správní uvážení, kdy se každý případ posuzuje individuálně a komplexně. Dále žalovaný uvedl, že partner žalobkyně pan D. tuto nikdy mimo ČR nenavštívil, přestože jej žalobkyně opakovaně zvala jak do její rodné země - Thajska, tak na Slovinsko v rámci její návštěvy EU. Žalovaný konstatoval, že veškerá snaha o vedení vztahu pramení ze strany žalobkyně. Jedná se tak o účelové jednání žalobkyně, která se snaží využít možnosti získat vyšší titul ke vstupu na území schengenských států, kterým je právě vízum z titulu trvalého partnerského vztahu, kdy si na základě tohoto bude moci požádat automaticky o přechodný pobyt na území. Žalobkyně tuto motivaci neskrývá a naopak plán podat si žádost o přechodný pobyt opakuje napříč celou vízovou žádostí, resp. v rámci provedených pohovorů. Tato motivace žalobkyně převažuje nad motivací vidět se se svým partnerem.

Žalovaný dále posoudil, zda partneři uzavřeli dlouhodobý právní či finanční závazek, jelikož trvalý partnerský vztah má být obdobou manželského soužití. Žalobkyně s partnerem doposud, vyjma podílení se na nákladech za právní zastoupení, neuzavřeli žádný dlouhodobý právní či finanční závazek. Žalobkyně i její partner opakovaně uvádějí, že mají v plánu uzavřít sňatek příští rok. Jedná se však o pouhá tvrzení, neboť doposud tito nejsou ani zasnoubení. Udělení krátkodobého schengenského víza z titulu trvalého partnerského vztahu, resp. z titulu rodinného příslušníka občana EU, který žalobkyně požaduje, je veřejnoprávním institutem, a contrario žalobkyně však nepřistupuje k uzavření manželského svazku, který je taktéž veřejnoprávním institutem. Partneři opakovaně uvádí, že chtějí sňatek uzavřít v ČR, avšak ani na jednom ze tří pobytů žalobkyně tento neuskutečnili, byť jim v tom dle jejich tvrzení v provedených pohovorech nic nebrání. Fakt, že chce žalobkyně, aby byla sňatku přítomna její matka, rovněž není

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

překážkou, neboť tato by mohla požádat o krátkodobé vízum spolu s žalobkyní a do ČR za tímto účelem přicestovat.

Pro závěr o neprokázání trvalého partnerského vztahu hovoří i rozpory ve výpovědích. V souladu s § 57 zákona o pobytu cizinců byly s partnery provedeny paralelní pohovory. Mezi partnery tak nepanuje shoda ohledně budoucí práce žalobkyně na území, kdy tato si chce udržet svou práci na dálku, zatímco její partner s touto počítá jako s pracovní sílou do školy, kde již dříve byla zaměstnána v rámci jejího krátkodobého pobytu na území na základě schengenského víza.

V žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí ZÚ Bangkok z důvodu nedostatečného zdůvodnění zamítnutí žádosti o vízum žadatelky. K tomuto žalovaný uvedl, že se jedná o bezpředmětnou námitku, neboť § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců explicitně stanoví, že: *„Zastupitelský úřad vízum neudělí podle přímo použitelného předpisu Evropské unie (vízového kodexu). Na udělení krátkodobého víza, je-li žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a odst. 3, není právní nárok“*. Tím spíše pokud cizinec, resp. žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Dle odkazovaného přímo použitelného předpisu EU postačí na zamítacím formuláři označit důvod, na jehož základě není žádosti o vízum vyhověno. K tomu žalovaný uvedl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 14 A 96/2021-37. Žalovaný uzavřel, že bylo jednoznačně prokázáno, že se mezi žalobkyní a panem J. D. nejedná o trvalý partnerský vztah a žalobkyně nemá v úmyslu vést s občanem ČR společný život. Prostřednictvím deklarace trvalého partnerského vztahu s občanem ČR se snaží pouze získat právo vstupu a pobytu v ČR resp. v EU. Žalovaný dospěl k závěru, že zamítací důvod uvedený v čl. 32 odst. 1 písm. b) vízového kodexu byl dán, a tedy potvrdil rozhodnutí ZÚ Bangkok.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 16.12.2022** mimo jiné uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí je řádně právně i věcně odůvodněno a nelze jej označit za nepřezkoumatelné, resp. nezákonné, jak je namítáno ze strany žalobkyně. K tvrzené nezákonnosti žalovaný uvedl, že jak rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Bangkoku, tak rozhodnutí žalovaného, má oporu ve vízovém spise, který byl zaslán soudu. Předmětná rozhodnutí jsou přijata na základě zákona a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný připomněl, že na udělení víza není právní nárok (§ 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) a dále uvedl, že jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné a nedošlo jím ani ke zkrácení práv žalobkyně, jak tato namítá. Následně uvedl, že žalobkyně namítá, že již správní orgán prvního stupně, tj. Velvyslanectví ČR v Bangkoku, nepostupovalo v souladu se zákonem, když jeho rozhodnutí spočívalo v označení zamítacího důvodu v rámci jednotného formuláře. S touto žalobní námitkou se však žalovaný nemůže ztotožnit, neboť jednak, jak již název napovídá, jedná se o jednotný formulář pro oznámení důvodů zamítnutí žádosti o udělení víza, prohlášení víza za neplatné nebo jeho zrušení, který je přílohou VI Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen **vízový kodex**), na jehož základě jsou rozhodnutí o vízových žádostech rodinných příslušníků občanů EU, resp. oprávněným osobám ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců těmto sdělovány, kdy toto plyne přímo z § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Jednalo se tak o postup v souladu s právní úpravou, pročež argumentaci žalobkyně, která uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prvním reálným odůvodněním, které se jí dostalo, bylo odůvodnění žalovaného, považuje žalovaný za bezpředmětnou. Rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Bangkoku bylo žalobkyni doručeno dne 2.9.2022 prostřednictvím jejího právního zástupce. Napadené rozhodnutí žalovaného pak bylo žalobkyni doručeno dne 11.10.2022, což je doloženo prostřednictvím doručenek přílohou tohoto vyjádření. Nejednalo se tak ani o žalobkyní tvrzený nezákonný postup, který tato shledala v absenci odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Jak žalovaný, tak i prvostupňový správní orgán, postupoval v souladu s článkem 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a pečlivě posoudil osobní poměry žalobkyně a odepření vstupu žalobkyně na území zdůvodnil v souladu se zákonem.

Žalovaný rozhodl na základě vyhodnocení všech rozhodných skutečností, které vyplynuly zejména z tvrzení žalobkyně a pana D. v rámci paralelního pohovoru provedeného dne 16.8.2022. Má za to, že v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v ust. § 3 správního řádu zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný přitom vzal v potaz veškeré důkazy předložené ve věci ze strany žalobkyně a pana D.. Napadené rozhodnutí obsahuje logicky uspořádané úvahy, jež mají oporu ve vízovém spise. Jedná se o individualizované rozhodnutí ve věci, kdy odůvodnění obsahuje logický řetězec úvah, resp. zjištění prvostupňového správního orgánu, na jejichž základě žalovaný své rozhodnutí přijal. Napadené rozhodnutí pak vychází z rozhodujících skutečností, které z provedeného šetření vyplynuly. Zejména se jedná o konstatování skutečností vyplývajících z vyjádření žalobkyně a pana D. v rámci paralelního pohovoru provedeného dne 16.8.2022 a ostatních předložených dokumentů v rámci řízení. Z logiky věci mohou být v rozhodnutí citovány pouze konkrétní pasáže vyjádření žalobkyně a pana D., aby toto nebylo pouhým opisem paralelního pohovoru, což by postrádalo svůj účel. S ohledem na skutkový stav případu, který podrobně vyplývá z napadeného rozhodnutí, má žalovaný za to, že žalobkyně, resp. pan D. jejich dosavadním chováním nepřesvědčili žalovaného, ani prvostupňový správní orgán, o intenzitě jejich tvrzeného trvalého partnerského vztahu a též o trvalosti partnerského vztahu, která se v rámci veřejného práva staví na roveň manželství. Vízový proces zakotvuje záruky přezkumu jednotlivých rozhodnutí, kdy žadatel má možnost využít opravného prostředku proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, tj. podat žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, kde se uplatní devolutivní účinek. K žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza se vyjádřil NSS v jeho rozsudku č. j. 5 Azs 199/2016-20 ze dne 14.7.2017: „Po využití výše uvedeného má pak žadatel možnost v případě potvrzení prvostupňového rozhodnutí druhostupňovým správním orgánem podat správní žalobu proti rozhodnutí.“ Toto potvrdil taktéž Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 44 A 65/2019 ze dne 27.11.2020. K tvrzenému rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí žalovaný konstatoval, že jak on, tak prvostupňový správní orgán řízení vedl a ve věci rozhodoval v mezích a způsoby, které stanovuje zákon. V rámci rozhodování správních orgánů se tak z povahy věci nemůže jednat ani o libovůli ani o porušení zásady legitimního očekávání. Současně je tento proces v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, ve věci El Hassani C-403/16.

Žalobkyně na počátku vízového řízení předběžně prokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. oprávněnou osobou, a proto byla žádost přijata. Žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán, tedy prokazatelně vzal v potaz veškeré důkazy předložené žalobkyní, které toto dokládaly, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

následně žádost o vízum zaevidoval. Dále bylo uvedeno, že v následném řízení však vyšlo najevo, že žalobkyně neprokázala trvalý partnerský vztah. K nevyhovění žádosti žalobkyně došlo až při posuzování trvalosti partnerského vztahu, kdy byla zohledněna zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Trvalost partnerského vztahu se staví na roveň manželství, tj. jedná se o vztah obdobný. Pokud by tedy partnerský vztah vykazoval stejné znaky jako manželství, nemůže být na újmu partnerů skutečnost, že sňatek nebyl uzavřen. Z předložených důkazních prostředků však vyplynul opačný závěr. Velvyslanectví ČR v Bangkoku tudíž implicitně vyhodnotilo, že žalobkyně nenaplnuje postavení rodinného příslušníka občana EU, resp. oprávněné osoby ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se mimo jiné nejedná o vztah pevný, intenzivní, pár nežije ve společné domácnosti a v této ani nikdy nežil. Výše uvedené žalobkyně v jejím podání taktéž rozporuje, když uvádí, že se nejedná o vztah postavený na roveň manželství. K tomu žalovaný konstatoval, že jiné členské státy institut trvalého partnerského vztahu neuznávají vůbec, není-li tento zaregistrován. Směrnice 2004/38/ES uvádí, že „*Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.*“ Tento však řádně doložen nebyl.

K argumentaci žalobkyně týkající se čl. 30 Směrnice 2004/38/ES žalovaný uvedl, že tato není rodinným příslušníkem ve smyslu čl. 2 této Směrnice, nýbrž osobou oprávněnou ve smyslu čl. 3 téže Směrnice a tudíž se na vízové řízení týkající se její žádosti zmiňovaný čl. 30 uvedené Směrnice neuplatní. Stejně tak argumentace žalobkyně ohledně nedostatečného odůvodnění není přílehlavá, neboť tato není rodinným příslušníkem, ale jedná se o osobu oprávněnou. Stejně tak argumentace žalobkyně prostřednictvím § 155 odst. 3 správního řádu není přílehlavá. Tento je zařazen v rámci části čtvrté správního řádu, který se týká vyjádření, osvědčení a sdělení. Žalobkyně byla informována o konkrétních důvodech zamítnutí její žádosti o vízum, kdy o této nebylo rozhodnuto pouhým odkazem na zákonné ustanovení. Přičemž v rámci přezkumu žalovaným na základě žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza obdržela žalobkyně písemné rozhodnutí včetně písemného odůvodnění a poučení, proto se tak nelze ztotožnit s její námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobkyně, že bylo postupem žalovaného zasaženo do článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 1, 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. do jejího práva na soukromý a rodinný život, uvedl žalovaný rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 ze dne 23.11.2017. S ohledem na uvedené žalovaný odkázal také rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gul proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94. Žalovaný tedy nemá povinnost umožnit žalobkyni a panu D. vedení soukromého a rodinného života v ČR, jelikož mohou společný rodinný život realizovat v zemi původu žalobkyně či jiné třetí zemi alespoň po nějaký čas. Současně tento ani nerealizují, tudíž jim žalovaný v ničem nebrání. Námitku týkající se tvrzeného posuzování věci dle neúčinných a neexistujících právních norem a dle nezákonných kritérií, žalovaný rovněž odmítl. Naopak postupuje na základě novelizované právní úpravy, jímž byla implementována Směrnice 2004/38/ES, konkrétně právě problematika oprávněných osob, které již nejsou považovány za „blízké“ rodinné příslušníky, tj. rodinné příslušníky zakotvené v § 15a odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nýbrž se jedná o oprávněné osoby, jež nemají totožné postavení jako blízcí rodinní příslušníci. Do této kategorie zakotvené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je subsumována i žádost žalobkyně. Podmínkou, kterou ostatně právní zástupce žalobkyně zmínil, je řádně doložený trvalý partnerský vztah, kdy tento prvostupňovému správnímu orgánu a následně žalovanému, žalobkyně nedoložila.

Namítané porušení § 2 odst. 2, 4 správního řádu vč. uvedené argumentace je neopodstatněné, neboť dříve žalobkyně žádala o standardní schengenské vízum a nikoli o vízum z titulu tvrzeného trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který však neprokázala. Zásada legitimního očekávání tak byla naplněna z hlediska formálního. Tuto však nelze aplikovat na odlišný vízový titul z hlediska výsledku řízení, neboť se jedná o individualizované rozhodnutí v konkrétní věci. K tvrzenému porušení § 4 odst. 4 správního řádu, tj. absence poučení žalobkyně v rámci prvostupňového rozhodnutí o její žádosti o vízum, dle názoru žalovaného nedošlo, neboť žalobkyně byla v rámci tohoto řádně poučena, že má právo podat opravný prostředek, kterým je žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, kde a v jaké lhůtě lze tento podat, přičemž této možnosti využila. K tvrzenému porušení § 3 správního řádu bylo odkázáno na bod zatřetí tohoto vyjádření. K tvrzenému porušení § 6 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval, že jednal a jedná maximálně v souladu se zásadou hospodárnosti a minimalizace zatěžování žalobkyně a pana D.. Žalovaný, i prvostupňový správní orgán, provedl nezbytné šetření ve věci prostřednictvím paralelního pohovoru, které je mu dle § 57 zákona o pobytu cizinců umožněno. Skutečnost, že bylo ve věci zamítavé rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně rozhodla bránit žádostí o nové posouzení důvodů neudělení víza a následně brojit žalobou proti rozhodnutí, nemůže jít k tíži správním orgánům. Jednalo se o dispoziční úkony žalobkyně. Tudíž ani tuto námitku žalovaný neshledal důvodnou.

Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením, že bylo porušeno právo žalobkyně na odvolání. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti podat opravný prostředek, tuto možnost uplatnila, přičemž o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza bylo v zákonné lhůtě rozhodnuto, o čemž byla řádně informována prostřednictvím jejího právního zástupce. Ztotožnit se nelze ani s tvrzením, že došlo pouze k formálnímu přezkumu, neboť rozhodnutí žalovaného bylo přijato na základě zasedání pětičlenné komise, která ve věci rozhodla, jak je uvedeno v protokolu o zasedání komise. K porušení čl. 32 odst. 3 vízového kodexu tudíž nedošlo. K tomu žalovaný uvedl, že důkazní návrh, který procesní strana zatížená důkazním břemenem činí, slouží k prokázání pravdivosti určité tvrzené skutečnosti, a nikoliv k uvádění nových skutečností do řízení, či k upřesnění a konkretizaci typových, paušálních a nekonkrétních tvrzení (viz nález Ústavního soudu ze dne 25.9.2012, sp. zn. I. ÚS 988/12, bod 29). Jiný postup by totiž stíral rozdíl mezi skutkovými tvrzeními stran a skutkovými zjištěními, která soud činí z provedených důkazů, zcela nepřípustným způsobem by přenášel aktivitu a odpovědnost příslušející účastníkům řízení na soud a byl by též v rozporu se základními zásadami soudního řízení správního - zásadou dispoziční, projednací, rychlosti a hospodárnosti (srov. – mutatis mutandis - např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.5.2020, sp. zn. 23 Cdo 3817/2019, ze dne 6.6.2017, sp. zn. 32 Cdo 5725/2016, ze dne 17.6.2010, sp. zn. 33 Cdo 2259/2008, ze dne 5.6.2012, sp. zn. 26 Cdo 2017/2011, či ze dne 18.8.2015, sp. zn. 32 Cdo 2921/2015, proti němuž Ústavní soud ústavní stížnost odmítl usnesením ze dne 15.3.2016, sp. zn. III. ÚS

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3356/15).

Nad rámec žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ve věci C-127/08 a závěrem konstatoval, že správní orgány předmětnou žádost nezamítly pouze na základě domněnek bez podkladu ve vízovém spise, jak tvrdí žalobkyně, ale rozhodovaly na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Předmětná rozhodnutí jsou tak v souladu se zásadou zákonnosti, jsou přezkoumatelná a zamítací důvod zakotvený v čl. 32 odst. 1 písm. b) vízového kodexu byl dán. Také bylo zopakováno, že na udělení krátkodobého víza osobám uvedeným v § 15a odst. 3 písm. b), není právní nárok (§ 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a čl. 3 Směrnice 2004/38/ES). Dále pak žalovaný konstatoval, že Směrnice určuje cíl, resp. to, co má být provedeno, a ta v čl. 3 říká, že členský stát usnadní podání, což v tomto případě bylo naplněno, žalobkyně podávala žádost zdarma, resp. neplatila poplatek 80 EUR za podání žádosti o krátkodobé vízum. Žalovaný též uvedl, že některé členské státy vyjma ČR institut trvalého partnerského vztahu vůbec nezohledňují, resp. tento není zohledněn v jejich vnitrostátní úpravě. ČR tento institut uzákoněný má, kdy však jeho smyslem a účelem má být ochrana dlouhodobě společně žijících druhů a družek před diskriminací z důvodu neuzavření manželství.

Současně žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí naplňuje principy materiálního právního státu, tedy naplňuje podmínku, aby bylo rozhodnutí ve správním řízení spravedlivé, odůvodněné a podložené. Žalovaný přihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a své úvahy a důvody pro rozhodnutí ve věci v dostatečné míře zdůvodnil. S ohledem na výše uvedené a na fakt, že byla žalobkyně řádně poučena o opravných prostředcích proti rozhodnutí správních orgánů, se proto žalovaný neztotožnil ani s námitkou, že by byla žalobkyně rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech. Následně navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.10.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 16.12.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručenky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.10.2022 zástupci žalobkyně doručeno dne 11.10.2022.
6. **Podáním ze dne 3.1.2023** sdělila žalobkyně, že žádá o nařízení ústního jednání.
7. **Žalobkyně dne 23.1.2023** ve svém vyjádření zopakovala část své dosavadní argumentace a mimo jiné uvedla, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť ze strany žalovaného byly fakticky fragmentárně vzaty v potaz pouze ty skutečnosti, které dle jeho názoru svědčí v neprospěch žalobkyně. Žalovaný žádným způsobem nezohlednil a ve svém rozhodnutí se žádným způsobem nevypořádal s důkazními prostředky, které ke své žádosti žalobkyně předložila. Tak nebyla zohledněna fotografická dokumentace, ani čestná prohlášení třetích osob, které žalobkyni a jejího partnera vnímají jako pár (partnery). Žalovaný sám ve svém vyjádření přiznává, že celé rozhodnutí založil čistě na paralelních pohovorech, aniž by přitom zohlednil další důkazní prostředky předložené žalobkyní, zejména nebyla zohledněna fotografická dokumentace, ani čestná prohlášení třetích osob, které žalobkyni a jejího partnera vnímají jako pár (partnery). V rozhodnutí se pak žalovaný žádným způsobem ke shora uvedeným důkazním prostředkům nevyjadřuje. Žalobkyni k dnešnímu dni stále není jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že trvalý partnerský vztah je staven na roveň manželství, jak žalovaný opakovaně tvrdí. Nadto je otázkou, do jaké míry je vůbec použitelná dřívější judikatura ve věci, když došlo k novelizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Naopak při výkladu změny v daném kontextu, kdy osoby spadající do kategorie §15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nemají cizinci jinou možnost, jak o sloučení se svým partnerem požádat, než že před podáním žádosti o přechodný pobyt budou disponovat příslušným vízem, o které žalobkyně žádá. Novelizované ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců neobsahuje podmínku společné domácnosti. I přesto však žalovaný stále argumentuje tím, že pár nežije ve společné domácnosti a v této nikdy nežil. Jednak tedy posuzuje partnerský vztah dle neúčinné právní normy, dále pak tímto přístupem apriori zamezuje všem cizincům - osobám s trvalým partnerským vztahem s občanem EU - v možnosti zákonným způsobem o zamýšlený pobytový status žádat, tím méně jej nabýt. Argumentace, že žalobkyně není rodinným příslušníkem, nýbrž „pouze“ osobou oprávněnou“ je dle jejího přesvědčení irelevantní, když ČR oprávněné osoby ve smyslu čl. 3 Směrnice označuje jako rodinné příslušníky a je třeba v souladu s ochrannou jejich práv nabytých v dobré víře tyto osoby za rodinné příslušníky považovat. Žalobkyni tedy náleží práva jako rodinným příslušníkům, nestanoví-li zákon o pobytu cizinců jinak. Tedy i žalobkyně má právo na náležité odůvodnění jak rozhodnutí ZÚ v Bangkoku, tak odůvodnění rozhodnutí žalovaného. K citaci rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-127/08 žalovaným žalobkyně sdělila, že tento rozsudek není na její případ aplikovatelný. V předmětné věci nebyl za důvod odmítnutí vstupu a pobytu označen žádný z důvodů v něm uvedených (veřejné zdraví, veřejná bezpečnost či veřejný pořádek). Žalobkyně pak zcela odmítla, že by se v jejím případě jednalo o zneužití práv či podvod a naopak připomněla, že ji Zastupitelský úřad sám od úplného počátku nabádal k uzavření manželství a rozhodnutím jí žalovaný nakonec naprosto neobratně vytkl, že manželství neuzavřela. Závěrem tak žalobkyně shrnula, že ani nynější vyjádření žalovaného nemůže odstranit vady, kterými zjevně trpí jeho dřívější rozhodnutí. Proto setrvala na svém procesním stanovisku a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) soudního řádu správního zrušil.

8. **U ústního jednání konaného dne 27.7.2023** u zdejšího soudu se žalobkyně nezúčastnila, nepřítomnost byla jejím zástupcem omluvena. *Zástupce žalobkyně* nejprve setrval na podané žalobě i replice a závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení mimo jiné s tím, že skutkový stav nebyl žalovaným posouzen správně v souladu se zákonem. Dle něho jde o paradoxní situaci, kdy na jednu stranu zde žalobkyně může pobývat pouze na turistické vízum, tzn. tři měsíce, v horizontu šesti měsíců, nebo devadesát dnů v rámci sto osmdesáti dnů, nemůže si z toho turistického víza podat žádost, ale ve chvíli, kdy chce jít tou jako správnou a jedinou cestou, tak jí ze strany žalované vyčítáno, že tady nestrávila dostatečný čas, že nebydlela s partnerem, že nemá finanční ani jiné závazky společně s partnerem, což podle něho neodpovídá realitě. Nemůže se po někom chtít, aby si vzal hypotéku s partnerem a koupil dům, když sem jezdí periodicky. Zdůraznil, že vyjádření žalobkyně a jejího partnera i přes pomyslné nesrovnalosti nejsou naučené, nejedná se o účelový vztah. Oba ty výsledky jsou od nich plné vyjádření, které se nedozvíte, pokud míříte na účelové získání pobytu, protože zkrátka ve chvíli, kdy je vaším cílem jakoby „obelhat“ ten systém, tak vás ani nenapadne se toho druhého člověka na takové věci ptát. Důvodem, proč byla podávána tato žádost, je skutečnost, že při jednom z pobytů žalobkyně na území ČR, při němž pobývala se svým partnerem společně, podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu coby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinný příslušník občana EU. Ta žádost byla zamítnuta, a to právě z důvodu, že měla pouze turistické vízum, z něhož aktuálně zákon neumožňuje tu žádost podat. Žalobkyně se rozhodla jít cestou předmětné žádosti, protože to je zkrátka legální a legitimní způsob získání, respektive toho, jak může získat a dosáhnout přechodného pobytu; oba vyjádřili zájem na uzavření manželství. Žalobkyně zde byla naposledy 3 měsíce, odjížděla na konci února (*letošního roku*) a nyní čeká na výsledek tohoto jednání a podle toho se rozhodne, zda podá novou žádost o turistické vízum.

Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního, a nepožadoval náhradu nákladů řízení. Bylo zdůrazněno, že ČR jakožto suverénní stát má za zákonem stanovených podmínek právo regulovat vstup a pobyt cizinců na svoje území, což v posuzovaném případě bylo využito v souladu se zákonem. Trvalý partnerský vztah je vztah postavený na roveň manželství, kdy je posuzována zejména jeho intenzita, pevnost a trvalost. Skutkový stav v projednávané věci jednoznačně vyplývá ze zjištění Velvyslanectví ČR v Bangkoku. Prvostupňový správní orgán přistoupil z důvodu důvodných pochybností k provedení paralelních pohovorů, ze kterých jednoznačně vyplynul skutkový stav: *absence návštěv pana D. žalobkyně v její zemi původu či v jiné třetí zemi, vzájemná neznalost, absence vývoje vztahu či absence dlouhodobosti vztahu*. Žadatelka již v minulosti byla v EÚ a schengenské vízum této bylo opakovaně udělováno. Má tedy možnost přicestovat za svým partnerem na standardní vízum a po nějaký čas sdílet společnou domácnost, takový titul jí však nezaručí možnost požádat si o přechodný pobyt na území, o který očividně usiluje. Také bylo uvedeno, že žalobkyně do ČR přicestovala na krátkodobé vízum, na které nelze legálně pracovat. Nicméně si byla vědoma toho, že po podání žádosti o přechodný pobyt pracovat může, respektive to byl mimo jiné úmysl pana J. D., tj. tuto zaměstnat ve škole, kde sám vykonává funkci ředitele, a kde v dotčeném období absentovali zaměstnanci, což vyplynulo z paralelních pohovorů. Pan J. D. hovoří o srdci, nicméně v rámci čerpání své řádné zákonné dovolené staví do popředí práci nad možností setkat se se žalobkyní, toto mimo jiné podporuje závěry správních orgánů, že se nejedná o trvalý partnerský vztah.

Přítomnou OZNŘ (J. D.) bylo mimo jiné uvedeno, že se s žalobkyní znají od roku deset (2010), vztah mají poslední tři čtyři roky a do Slovinska za ní nejel, protože to nebylo v situaci, kdy už je vztah. Kvůli jeho práci pedagoga, ředitele školy, nemůže jen tak všeho nechat a jet do Thajska, proto žalobkyně jezdí sem. S partnerkou se nesnaží obcházet zákon, vychází samozřejmě z platné právní úpravy, nechtěli uzavřít manželství jen proto, že by „museli“, ale tím, že ona sem může jezdit zatím pouze na turistické vízum, nemá to dobrý vliv na jejich partnerský vztah. Není pravdou, že by se chtěla přes něho dostat do EU, protože měla nabídku pracovat pro německou firmu, a to i v Německu, ale to nepřijala, pracovala pro ni z Bangkoku. Když tady pracovala ve škole, byla přínosem pro děti, protože jako rodilá mluvčí vedla kroužky angličtiny a také kroužky jógy. Jeho partnerka má rovněž vztah k jeho pejskovi, vychází dobře i s jeho rodinou. Také zdůraznil, že není ani důvod k tomu, aby jakýmkoli způsobem podváděli, hovořili o sňatku, ten samozřejmě není v budoucnu vyloučen, ale neuzavřeli manželství, protože by „museli“, aby získala zde pobytové oprávnění. Žalobkyně od podání žádosti o vízum dne 12.5.2022 zde byla na turistické vízum pouze jedenkrát, a to od listopadu 2022 do konce února 2023, protože předtím tzv. prošvihli termín pro podání žádosti o turistické vízum, lépe řečeno, nestihli celou tu akci dříve, protože není vůbec jednoduché doložit k žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

potřebné listiny.

9. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech neudělení krátkodobého víza rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Dle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza udíleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5 uvedeného zákona.
11. Podle § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v § 15a odst. 3 je k žádosti o udělení krátkodobého víza na zastupitelském úřadu povinen předložit veškeré náležitosti a podpůrné doklady podle přímo použitelného předpisu Evropské unie. Zastupitelský úřad krátkodobé vízum neudělí z důvodů uvedených v přímo použitelném předpisu Evropské unie. Na udělení krátkodobého víza, je-li žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a odst. 3, není právní nárok.
12. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, jelikož rozhodnutí oprávněných správních orgánů je přezkoumatelné a v souladu se zákonnou úpravou.
13. V úvodu zdejší soud konstatuje, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, které je zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení je výslovně vyloučena aplikace části druhé a třetí správního řádu. Zákon o pobytu cizinců na místo toho v § 169j a § 167 odst. 1 písm. c) obsahuje speciální úpravu, jak opatřovat skutečnosti a poznatky (výpovědi, vysvětlení, pohovory) pro účely rozhodování podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č.j. 7Azs 326/2017-21).
14. První žalobní námitka se týkala samotného hodnocení důkazů, když dle žalobkyně žalovaný nehodnotil důkazy komplexně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, tedy je nehodnotil jednotlivě a pouze účelově vybíral jednotlivé skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, pročež ignoroval ostatní důkazy.
15. Soud připomíná, že v souladu s § 57 zákona o pobytu cizinců byly s partnery, tj. žalobkyní a J. D., provedeny mimo jiné paralelní pohovory. NSS v rozsudku ze dne 7.6.2018, č. j. 9

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Azs 410/2017-96 uvedl, že „Podle § 168 zákona o pobytu cizinců je aplikace části druhé a třetí správního řádu výslovně vyloučena. Zákon o pobytu cizinců namísto toho obsahuje v § 169j a násl. speciální úpravu výpovědí, výsledků a pohovorů. Vzhledem ke specifikům řízení v konzulárních podmínkách pamatuje právní úprava i na méně formální způsoby zjišťování informací od žadatele o vízum úpravou pohovoru a připouští i podání vysvětlení třetí osobou. Právě z pohovorů provedených s oběma manžely správní orgány při neudělení krátkodobého víza stěžovateli vycházely.“

16. Soud k této námitce nejprve uvádí, že NSS ve svém rozsudku ze dne 2.8.2012 č.j. 5 Azs 2/2012-49 uvádí, že „Každý důkaz je třeba hodnotit jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž současně je třeba přihlídnout ke všemu, co ve správním řízení vyšlo najevo. Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty.“ V návaznosti na tyto závěry má soud za to, že žalovaný správně hodnotil veškeré předložené podklady k prokázání trvalosti partnerského vztahu. Je pravdou, že žalovaný citoval v rozhodnutí pouze části výsledků žalobkyně a jejího partnera, soud má však za to, že žalovaný tak učinil správně, když takto činil pouze ve snaze upozornit na rozpory ve výpovědích obou účastníků. Dle názoru soudu žalovaný neignoroval jednotlivá tvrzení žalobkyně a jejího partnera, ani jim nepřiznával absurdní význam, jak žalobkyně tvrdí. Na základě přezkumu napadeného rozhodnutí a zhodnocení obou pohovorů soud shledal, že z nich žalovaný učinil závěry, které z nich logicky plynou, tudíž neshledal rozpor závěrů žalovaného se zjištěným skutkovým stavem na rozdíl od žalobkyně.
17. Žalobkyně dále namítala extrémní nesoulad právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními. Soud shledává za podstatné se nad rámec výše uvedeného vyjádřit k těmto jednotlivým tvrzením.
18. Ohledně tvrzení žalovaného, že partner žalobkyně očividně staví na prvního místo psa namísto své žalobkyně soud připomíná, že žalovaný doslova uvedl: „Partner žadatelky tak očividně na první místo staví psa a nikoli svůj tvrzený trvalý partnerský vztah.“ Takto žalovaný činil ve vztahu k hodnocení jednotlivých setkání žalobkyně s jejím partnerem a k důvodům, proč její partner ji nikdy mimo ČR nenavštívil, přestože žalobkyně opakovaně vynakládala snahu k setkání s ním i mimo ČR, a to především v Thajsku a také na Slovensku během její návštěvy v EU. Soud má za to, že i když tento závěr žalovaného není příhodně vyjádřen, jedná se o závěr, který k tomuto konkrétnímu posouzení odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, když sám partner žalobkyně uvedl: „Z rodiny není nikdo k dispozici, kdo by zvíře pohlídal. Aby hlídali přátelé, jsem neuvažoval, nechtěl bych prostě dát psa nikomu na hlídání...Hledali jsme něco kromě letadla, to by pro psa nebylo vhodné.“ Žalovaný tedy toliko vycházel z toho, co konkrétně uvedl J. D..
19. K závěru žalovaného, že vztah nelze považovat za dlouhodobý, soud nejprve uvádí, že žalovaný používá v napadeném rozhodnutí slovo dlouhodobý jakožto synonymní se slovem trvalým, což vyplývá např. z výroku žalovaného „Dlouhodobost vztahu, resp. trvalost partnerského vztahu lze na základě unijní praxe členských států shledat až po vedení společné domácnosti po dobu minimálně jednoho kalendářního roku.“ Uvedené spolu úzce souvisí především pro posouzení partnerského vztahu v tomto typu řízení. Soud připouští, že použití správného slova by bylo příhodnější, avšak nepovažuje toto za chybu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, když stejné výrazy se vyskytují i v judikatuře

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

týkající se této problematiky. Proto dle soudu trvalost partnerského vztahu a také samotnou dlouhodobost musíme také chápat v postupném vývoji zákonné a unijní úpravy. V tomto ohledu soud upozorňuje na judikaturu NSS např. na rozsudek ze dne 16.4.2010, v němž uvedl, že směrnice užívá pro vztah označení „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb apod. Stejný obsah pojmu partner je dle NSS nutno vnímat i v dalším textu Směrnice. Nadto v zákoně o pobytu cizinců § 15a odst. 3 uvádí, že rodinným příslušníkem občana EU se dále rozumí cizinec, který... Je-li tudíž ve Směrnici v čl. 3 užito pojmu partner, se kterým má občan EU řádně doložený trvalý vztah, nelze pod tento pojem podřadit jakoukoli osobu, resp. jakýkoli vztah, ale pouze takový, který znaky „partnerského soužití“ naplňuje.

20. Dle soudu z uvedeného tedy vyplývá, že trvalý partnerský vztah je vztah obdobný vztahu rodinnému. Musí tak vždy jít o vztah mezi určitými osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu. Skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem EU, musí tato osoba doložit správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem, což v této věci nenastalo, avšak není toto vyloučeno v budoucnu. V této věci ale vztah mezi žalobkyní a J. D. správními orgány nebyl popřen, ale nebyl do doby rozhodování shledán jako trvalý partnerský vztah, což bylo podstatné.
21. Pokud jde o samotnou dlouhodobost trvalého partnerského vztahu, jistě nemůže být považován vztah za trvalý již před či od samotného počátku partnerského vztahu. Soud také opakuje, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zaměňuje dlouhodobost s trvalostí a z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že tedy zamýšlel, že se nejedná o trvalý partnerský vztah. S ohledem na zjištěné žalovaný dle soudu správně hodnotil veškeré skutečnosti týkající se partnerského vztahu, když uvedl, že žalobkyně s partnerem neprokázali trvalost jejich partnerského vztahu zejména ohledně délky jejich společného soužití (celkem 6 měsíců) za dobu jejich vztahu trvajícího dle jejich sdělení tři až čtyři roky, neboť jen žalobkyně navštívila J. D. v ČR třikrát (2019, 2020 a 2021), kdežto on ji v jejím bydlišti či jinde ani jednou.
22. Žalovaný dále uzavřel, že veškerá snaha o vedení vztahu pramení ze strany žalobkyně. S tímto tvrzením se soud v návaznosti na zjištění ve správním řízení shoduje. Jak již soud uvedl, žalobkyně opakovaně navštívila svého partnera v ČR, avšak i přes pozvání žalobkyně nenavštívil ji její partner v zemi jejího původu ani při jejím pobytu v EU ve Slovinsku. Dále soud uvádí, že to byla právě žalobkyně, která zkontaktovala J. D. po několika letech bez jakékoliv komunikace ve snaze navázat s ním jakýkoliv typ vztahu. Soud má tedy za to, že tento závěr žalovaného je v souladu se správními zjištěními. Žalobkyně k tomuto také rozporovala názor žalovaného, že její jednání je účelovou snahou o využití možnosti získat vyšší pobytový titul, kdy tato snaha převažuje nad motivací vidět se se svým partnerem. Tento závěr však opětovně odpovídá skutečnosti, když žalobkyně uvedla v žalobě, že při své poslední návštěvě ČR se s jejím partnerem pokusili podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, avšak tato její žádost byla příslušným Odborem azylové a migrační politiky zamítnuta rozhodnutím vydaným dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

9.2.2022 vydaným pod č. j. OAM-17698-15/PP-2021, a to z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla v době podání žádosti držitelkou krátkodobého víza, tedy k podání žádosti nebyla oprávněna dle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Následně se žalobkyně tedy obrátila na právního zástupce, aby jí pomohl s vyřízením víza. Z toho vyplývá, že žalobkyně požádala o krátkodobé vízum za účelem získat přechodný pobyt na území ČR. Závěr žalovaného, že motivace žalobkyně převažuje nad motivací vidět se se svým partnerem, je také v souladu s průběhem celého řízení. Žalobkyni její snaha získat krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU ji tak dlouhodobě znemožňuje navštívit svého partnera v ČR, když nemůže z důvodu časové návaznosti těchto žádostí a víz zažádat o krátkodobé (schengenské/turistické) vízum, které již v minulosti opakovaně bez problémů získala a J. D. navštívila.

23. K argumentaci o neuzavření manželství soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval skutečnost, že partneři opakovaně uvádí, že chtějí sňatek uzavřít v ČR, avšak ani na jednom ze tří pobytů žalobkyně jej neuskutečnili, byť jim v tom nic nebrání dle jejich tvrzení v provedených pohovorech. Tento závěr je rovněž v souladu s obsahem pohovoru s žalobkyní. Soud také shledal, že tvrzení žalovaného se rozhodně nejeví jakožto navádějící k uzavření samotného sňatku žalobkyně s J. D..
24. Žalobkyně také nesouhlasí s tvrzením, že mezi ní a jejím partnerem panuje neshoda ohledně jejího budoucího zaměstnání. Žalovaný však jen v části svého rozhodnutí rozebíral zjištěné jednotlivé rozpory ve výpovědích., když žalobkyně ve své výpovědi doslova uvedla: *„Chci pokračovat ve své práci, mohu ji dělat odkudkoliv... Zvažuji, že bych též učila děti jógu... Chci pokračovat ve svých dvou pracích na dálku. Dále poskytovat hodiny jógy pro děti. Škola už má novou pomocnici v kuchyni, takže mne už není potřeba v kuchyni... Kurzy bych poskytovala dětem a dospělým jako volnočasové. Tato činnost asi v ČR vyžaduje nějakou registraci... Nechci být v ČR zaměstnaná.“* Partner žalobkyně k tomuto uvedl: *„Znovu bych zaměstnal partnerku ve škole na částečný úvazek (kuchyně, úklid, angličtina). Svou stávající profesi by určitě uplatnila. Využila by především angličtinu, své překladatelské služby. Její znalosti v anglickém jazyce nebude mít problém v ČR uplatnit. Má spoustu možností si vydělávat. Kombinovala práci ve škole a zároveň si vydělávala jako OSVČ (tlumočení, překlady, doučování aj.).“* Z výše uvedeného je zřejmá neshoda partnerů ohledně představy o budoucím zaměstnání žalobkyně v ČR. Soud má proto tyto závěry žalovaného za správné a odůvodněné.
25. Stejně tak soud neshledal nesprávnou argumentaci žalovaného ohledně neuzavření žádného dlouhodobého právního či finančního závazku ve vztahu k trvalému partnerskému vztahu, jak namítala žalobkyně. Žalovaný toliko konstatoval stav vyplývající z provedených pohovorů.
26. Pokud se týká posuzování věci dle neúčinných a neexistujících právních norem a dle nezákonných kritérií, ani v tomto případě soud neshledal pochybení ze strany žalovaného, jelikož rozhodoval v souladu s platnou právní úpravou, jak je zřejmé i z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a výše citovaného zákona o pobytu cizinců na základě novelizované právní úpravy, jímž byla implementována Směrnice 2004/38/ES, i vízového kodexu, stejně tak i Příručky, tudíž tato námitka žalobkyně je také nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

27. Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně aprobace nezákonného postupu zastupitelského úřadu, jelikož se plně ztotožnil s názorem žalovaného vyjádřeného na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že se jedná o bezpředmětnou námitku, neboť § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců explicitně stanoví, že: *„Zastupitelský úřad vízum neudělí podle přímo použitelného předpisu Evropské unie (vízového kodexu). Na udělení krátkodobého víza, je-li žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a odst. 3, není právní nárok“*. Tím spíše pokud cizinec, resp. žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Dle odkazovaného přímo použitelného předpisu EU postačí na zamítacím formuláři označit důvod, na jehož základě není žádosti o vízum vyhověno a tímto způsobem bylo v projednávané věci postupováno.
28. Ohledně žalobkyní namítané zkratkovitosti závěrů a ignorace některých skutečností soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou, jelikož žalovaný toliko uvedl rozdíly zjištěné při paralelním pohovoru provedeného s žalobkyní a J. D. ohledně vlastnictví či pronájmu bytu, v němž žalobkyně bydlí v Bangkoku, což však může plynout mimo jiné i z úrovně znalosti anglického jazyka, který má být společným komunikačním jazykem partnerů, jak uvedl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejně tak bylo pouze konstatováno, že v rámci spisového materiálu byla předložena i komunikace mezi partnery, kdy tato vykazovala znaky užívání překladače (viz strana 4), což není nic jiného než pouhé konstatování zjištěného.
29. Žalobkyní namítaná nezákonnost a rozpor s přímo použitelnými normami EU také v této projednávané věci nebyla soudem shledána, jelikož žalovaný postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a neporušil svým rozhodnutím § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 4 odst. 4, § 6 odst. 2 a § 7. Soud totiž nezjistil, že by žalovaný významně překročil rozsah svěřených pravomocí (§ 2 odst. 2 správního řádu), když dle žalobkyně nešetřil práva nabytá žalobkyní v dobré víře a oprávněné zájmy a ani jejího partnera ohledně udělení víza. Žalobkyně pravděpodobně pominula skutečnost, že předtím žádala o krátkodobé schengenské vízum, které jí bylo opakovaně uděleno, ale v této věci žádala o jiný druh víza, o které předtím nežádala, tudíž těžko mohlo jít o zásadu legitimního očekávání, že žádosti bude také vyhověno. Ani ohledně toho, že žalovaný aproboval postup ZÚ Bangkok, nebylo soudem zjištěno pochybení, které by bylo způsobitelné ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti podat opravný prostředek, čehož využila a o její žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza bylo rozhodnuto v zákonné lhůtě na základě zasedání pětičlenné komise, tudíž nedošlo k porušení § 4 odst. 4 správního řádu ani k porušení čl. 32 odst. 3 vízového kodexu ze strany správních orgánů. Stejně tak nedošlo k porušení čl. 39 vízového kodexu, neboť z ničeho nevyplývá, že by žalovaný nerespektoval plně lidskou důstojnost žalobkyně či by s ní nejednal zdvořile, i když ji dle žalobkyně osočoval z účelového jednání ve snaze získání pobytu, přitom žalovaný jen uváděl zjištěné skutečnosti. Jelikož správní orgán dle názoru soudu postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v § 2, ani v tomto případě nedošlo k porušení § 3 správního řádu. Rovněž nebylo zjištěno porušení § 6 odst. 2 správního řádu, když z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný jednal v souladu se zásadou hospodárnosti a minimalizace zatěžování žalobkyně i J. D., aby jim nevznikly zbytečné náklady a dotčené osoby byly co možná nejméně zatěžované. Nebylo zjištěno ani porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

§ 7 správního řádu, jelikož správní orgán postupoval vůči dotčeným osobám nestranně, jak je požadováno v odst. 1.

30. Ani námitka žalobkyně ohledně porušení čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**) nebyla soudem shledána důvodnou. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, s čímž se soud plně ztotožnil, ohledně Listiny se jedná totiž o to, že žalovaný nebrání v právu žalobkyně a jejího partnera vést rodinný a partnerský život a brát se o své štěstí, ani jí neznemožnil uplatňovat její práva a oprávněné zájmy. Jen žalovaný nemá povinnost umožnit žalobkyni a jejímu partnerovi vedení soukromého a rodinného života v ČR, když čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Žalobkyně a její partner J. D. mohou totiž společný rodinný život realizovat v zemi původu žalobkyně či v jiné třetí zemi třeba jen po určitou dobu, nikoli trvale. Vždy je však nutno respektovat zákonnou úpravu a právní řád konkrétního státu, nikoli vycházet toliko ze svých přání, jelikož je pravomocí každého státu, jaká stanoví pravidla pro pobyt cizinců. V tomto případě je nutno vycházet a respektovat právní úpravu platnou v ČR navázanou na platnou úpravu EU ze strany žalobkyně a jejího partnera, stejně tak ze strany správních orgánů i soudu.
31. Pokud se týká fotodokumentace zaslané žalovanému a založené v původním správním spisu, nebylo chybou, že se k ní žalovaný nevyjádřil, jelikož pouze dokazuje to, co nebylo zpochybněno, že žalobkyně v ČR pobývala a pracovala ve školní jídelně, navštívila rodinu J. D., se jmenovaným cestovala a setkala se i s jeho přáteli, starala se i o jeho psa. Správní spis týkající se odvolacího řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, již fotodokumentaci neobsahuje.
32. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, ač je žalobkyně opačného názoru.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků, ani osobě zúčastněné na řízení, přiznána (**výrok II. a III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 27. července 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.